

IVOR MARTINIĆ

MOJ SIN SAMO MALO SPORIJE HODA

Režija
Ivan Plazibat

Dramaturgija
Nejra Babić

Scenografija
Vedran Hrustanović

Kostimografija
Lejla Hodžić

Muzika
Basheskia & Edward EQ

Pokret
Amila Terzimehić

Igraju
Snežana Bogićević
Jasna Diklić
Mirela Lambić
Džana Džanić
Matea Mavrak
Enes Kozličić
Jasenka Pašić
Sead Pandur
Adnan Kreso

Grafički dizajn
Ismar Žalica

Fotografija
Jelena Janković

Inspicijent: Goran Filipović

Marketing: Rea Jugo, Natalia Dmitrieva

Šef tehnike: Fazlagić Damir

Ton majstor: Irhad Hodžić, Danijel Jurišić

Majstor svjetla: Nedim Pejdaš

Rasvjetlivač / Video: Đani Dimovski

Majstor scene: Nurko Oprašić

Šminka: Sanela Aličković Čatović

Garderoba: Hava Redžić

Dekorateri: Bajro Krupalija i Emir Šabić

Rekviziterka: Azra Dautović

Nabavljač: Elvis Sijarić

Producenti
Maja Salkić
Ishak Jalimam

Produkcija
Sarajevski ratni teatar SARTR
realstage.

Premijera
08.12.2022.

Ova predstava nam nudi dinamičnost, smjelost, drskost, višeslojnost. Osvjetljava suštinu karaktera. Zato je sve moguće i zato vjerujemo ovoj predstavi.
Jasna Diklić (Ana)

Prihvatanje ne znači rezignaciju. Prihvatanje je aktivna sila koja nas gura naprijed u budućnost, olakšavajući bol i neizvjesnost. Mia spozna da prihvatanje bolesti djeteta ne umanjuje njenu ljubav i požrtvovanost, već mu pruža život.
Snežana Bogićević (Mia)

Jedinstvenost i samo prisustvo onoga kojeg voliš, nezamjenjivo je i potpuno dovoljno.
Džana Džanić (Sara)

Prihvatiti realnost znači učestvovanje u istoj. Lakše je pobjeći i ignorisati. Samo što to, često, čini tu realnost težu ljudima koje volimo. Prihvatiti je teško, ignorisati je teško. Ovaj prostor između je najteži.
Jasenko Pašić (Robert)

Branko je jedna od najjednostavnijih i najtežih uloga koje sam imao do sada.
Enes Kozličić (Branko)

Baš šteta što se ne mogu kupiti leptiri. Mali pametni kreteni žive samo jedan dan! Neko jedan, neko hiljadu. Svi na kraju krepaju. Ritina rečenica o prolaznosti života. Kad bi je barem svi bili svjesni. Ali onda ne bi bilo drame, niti našeg posla. Ne bi bilo TEATRA.
Mirela Lambić (Rita)

Kad se zaljubite, cijeli svijet je barem deset puta ljepši, i sve ljude volite barem deset puta više. To je njena sreća u nesreći koju, kao obitelj, žive. Doris je sve ono na što zaboravljamo kad je teško - male radosti života, radost igre, mladosti i ljubavi.
Matea Mavrak (Doris)

Jedna, naizgled, mala uloga, dala mi je mogućnost da budem dio inspirativnog procesa, sa fantastičnim talentovanim ljudima i zahvalan sam na tome. Ponosan sam, što sam dao svoj skromni doprinos stvaranju ove izvršne predstave.
Adnan Kreso (Tin)

Predstava prati jedan dan u porodici gospođe Mije koja nastoji da organizuje sinu proslavu dvadeset i petog rođendana. Mama će napraviti tortu, tata će kupiti poklon, baka i sestra će pomoći mami, doći će i tetka i tetak, a sin će biti naj sretniji na toj proslavi. Poslije će otići sa prijateljima da proslavi dvadeset i peti baš onako kako on želi. Tata će zagrliti mamu i svi će mirno zaspati. U tom snu će mama sanjati da je rođendanski dan prošao tako lako i da njen sin hoda. A mi taj san nećemo gledati. Branko ne hoda i nikad neće prohodati, i to je tako. Prilično jednostavno. I nije problem

što on ne hoda, nego emotivno prihvatanje te činjenice. U tim obrisima stana koje vidimo na sceni, dešava se život, onaj kojem i mi najčešće prisustvujemo. Nisu sve porodice sretnе. Nisu sve ni nesretne. Sve su i sretnе i nesretne. I u tom nastojanju da život pretvore u nešto lijepo sa okolnostima kakve jesu, gledamo likove koje jako brzo zavolimo, upravo zbog toga jer su nam bliski i istiniti. Ponekad je dovoljno samo spustiti glavu u krilo bliske osobe i pitati je: „Da li se isplati živjeti?“ Odgovor ne moramo ni dobiti, duboko u sebi znamo, isplati se.
Ivan Plazibat

Nejra Babić